

Amb l'aigua i les mates fins al coll

Un altre dia monòton d'institut i, com sempre, els professors organitzen una altra d'aquelles excursions tan avorrides, amb unes altres explicacions i visites d'allò més somnolents.

Només salva la situació que anem a un lloc impressionant a la vora del mar, com és la punta Falconera, tot ple de penya-segats i les onades batent ferotges contra les roques.

Un cop estem allí, la colla es queixa de les explicacions dels professors, que són un pal com de costum.

La Chaima que coneix bé la Falconera, explica als altres que ella vol anar a un búnquer per amagar-nos i passar-nos-ho molt bé. Encara que la Zineb no hi està d'acord, finalment la Sanaà la convenç i marxem sense que ningú sàpiga res.

Després d'una llarga caminada, arribem al búnquer i la Naima s'atura de sobte en sentir unes veus.

-No feu soroll! No ho sentiu? Se senten unes veus de fons! –exclama la Naima.

Només la Lamiae li fa cas, els altres ens apropem fins a la finestra del búnquer.

La Naima i la Lamiae s'han quedat parades, no ens segueixen i ens observen des de darrere d'un arbre.

La Sanaà treu el cap per la finestreta del búnquer i descobreix que uns narcotraficants el tenen convertit en un laboratori per fabricar drogues.

-Mireu, colla! -crida la Sanaà. I tots ens abraonem per mirar què hi ha darrere d'aquella petita finestreta.

Un dels mafiosos ens descobreix, i surten com formigues un munt de nois armats, que ens agafen i ens porten a un búnquer més petit que hi ha molt a prop.

-Heu vist massa coses, marrecs! -exclama el que sembla el cap dels mafiosos.

-Per la vostra tafaneria morireu ofegats -diu l'altre, que és la mà dreta de l'anterior.

Ens tanquen la finestra amb unes fustes i comença a entrar aigua per totes bandes.

La Sanaà es posa a cridar, però en Moha la consola abraçant-la.

En Luís, que anava pensant la manera de sortir, es fixa que el búnquer té forma de prisma, i decideix mesurar les seves dimensions.

Com podríem mesurar el búnquer si no tenim cap eina?- diu en Luís.

La Fabiola proposa fer-ho a pams.

Un pam fa aproximadament 20 cm, ens pot servir! -afirma la Fabiola.

-Morirem ofegats!- crida la Sanaà de nou.

-No sabem quant tardarà en entrar l'aigua- pensa la Zineb.

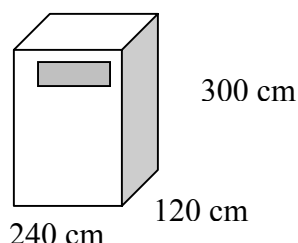
La Fabiola medeix l'amplada del terra, són 12 pams, i també la llargada: 6 pams. Com que cada pam són aproximadament 20 cm, ens dóna 240 cm d'amplada i 120 cm de llargada.

-I com fem l'alçada?- diu la Chaima

-En Moha, que es posi dret a la paret del búnquer! Quant fas d'alçada?- li diu la Zineb

-Faig 1'72m -respon en Moha.

-Doncs a ull, l'alçada deu ser d'uns 300 cm.-dedueix la Zineb, amb la seva astúcia habitual.

-Amb una regla de tres, podem saber el temps que ens queda per ofegar-nos- diu la Zineb, tot mirant el rellotge.

-Estem a punt d'ofegar-nos, i tu mirant el rellotge!- exclama la Sanaà.

-Fixeu-vos, en un minut ha pujat 1 cm, per tant, en x minuts puja 300 cm, i fent la regla de tres dóna: $x = \frac{1 \text{ min} \cdot 300 \text{ cm}}{1 \text{ cm}} = 300 \text{ min}$, que són:

$300 \text{ min} \cdot \frac{1 \text{ h}}{60 \text{ min}} = 5 \text{ hores}$ -explica la Zineb.

-Vinga, doncs, tothom a pensar una solució que es pugui aplicar en menys de cinc hores!-exclama en Moha.

-I si truquem pel mòbil?- diu la Sanaà.

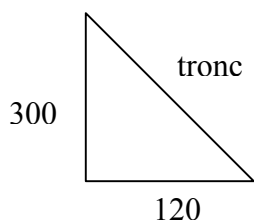
-No veus que aquí dins no hi ha cobertura?- li replica en Moha.

-Tinc una idea!- diu la Fabiola il·lusionada- com que tenim la mida de l'amplada i l'alçada del búnquer, podem usar el teorema de Pitàgores per calcular la llargada que hauria de tenir un pal o tronc per arribar des del terra fins a recolzar-se a la finestreta.

-I d'on vols que traiem el tronc, espabilada?-diu la Sanaà

-Suposo que en algun moment la Naima i la Lamiae ens trobaran i els ho demanarem a elles, o sigui que a calcular!- diu la Fabiola.

-Sí- afirma la Zineb - l'amplada i l'alçada són els dos catets, i el tronc serà la hipotenusa. Recordeu que $\text{hipotenusa}^2 = \text{catet}^2 + \text{catet}^2$, per tant: $\text{hipotenusa}^2 = 120^2 + 300^2$.

-I com penseu calcular això sense la calculadora ?-pregunta la Sanaà.

-Jo me'n recordo que 12 per 12 fan 144, la profe de mates va dir que era útil saber-se de memòria els quadrats d'alguns d'aquests nombres de dues xifres; per tant 120 per 120 fan 14400, només cal afegir-hi dos zeros.-explica convençut l'Abdelilah.

-I 300 per 300 faran 90000, aquest el sé calcular fins i tot jo -diu la Sanaà.

-Molt bé, ja tenim que: $\text{hipotenusa}^2 = 14400 + 90000$; per tant: $\text{hipotenusa}^2 = 104400$. I només cal fer l'arrel quadrada de 104400 per saber la hipotenusa.-Diu la Zineb.

-Això sí que no ho fareu sense calculadora- exclama la Sanaà.

-De forma exacta no, però podem trobar una bona aproximació: 300 per 300 són 90000; ens quedem curts. Si fem 400 per 400 obtenim 160000, ara ens hem passat. Potser 350 per 350?- va pensant la Zineb.

-Això fa...122500- contesta la Fabiola, després de fer la multiplicació amb una pedra guixosa a la paret de l'edifici.

-Ja ens hi apropem; 330 per 330 quant són, Fabiola?-pregunta la Zineb.

-Fan 108900-contesta diligent la seva companya.

-Bé, encara que no sigui exacte, aquest resultat ja ens serveix. El tronc ha de fer uns 3 metres i 30 centímetres per tal que arribi a recolzar-se a la finestreta, i fins i tot en sobrarà un tros.-Afirma la Zineb amb satisfacció.

-I ara com ho fem perquè ens sentin?-pregunta en Moha

-Si voleu jo faig un crit, és la meva especialitat-diu la Sanaà, i comença a cridar històricament.

-Ajudeu-nos!, som aquí!, ens estem morint ofegats!- exclama.
Però ningú no sent res, perquè el búnquer està molt ben insonoritzat.
La Sanaà es posa a plorar desesperadament i en Moha, amb molta delicadesa l'abraça per consolar-la.

-Calleu!, no sentiu un soroll?- diu l'Adeline.

-Sí, sí- assenteixen tots. Són uns copets rítmics que sonen a la finestreta del búnquer.

-Sembla codi Morse- diu l'Abdelilah- Sí, calleu, calleu...a veure..diu...Si esteu aquí dins feu algun senyal, canvi. Nois! Llanceu objectes a la finestra, cal que ens fem sentir, ràpid !

Tots llancen el primer que troben : la Fabiola les sabates, que se les havia tret per no mullar-les, alguns tiren pedres, i la Sanaà va llança el mòbil, igualment no hi ha cobertura...

Llavors veuen com la finestreta s'obre i treu el cap la Lamiae.

-Esteu bé?-els pregunta.

-Estem amb aigua fins al coll de forma gairebé literal!-contesta en Moha.

-Ràpid, busqueu-nos un tronc o algun objecte que medeixi uns 3 metres i 30 centímetres per tal que puguem enfilarnos-hi i sortir d'aquí-diu la Zineb.

Prop d'allà hi ha uns troncs que el mar havia arrossegat després d'algun temporal de pluja d'aquells que fa baixar tota mena d'estris riu avall. I el mar de mica en mica els torna a escopir cap a la costa.

Entre la Lamiae i la Naima arrosseguen un pesant tronc i el fan entrar per la finestreta.

Tots van pujant, asseguts al damunt, o agafats amb els braços per sota. Tots, excepte la Sanaà que xiscla desesperada demanat ajut. Amb diligència en Moha torna a saltar dins el forat i l'empeny fins que és fora. Per fi, tots s'han pogut alliberar!

-Ràpid, tornem a cercar els professors I els companys de l'Insti -diu en Moha, i instintivament es posen a córrer en la mateixa direcció.

De sobte es troben de cara la Salima, una companya que s'havia quedat amb el grup.

-Però on estàveu?, tothom us està buscant ! Us caurà un càstig que no us el podeu ni imaginar!- els diu.

Els li expliquen l'aventura, una mica entre tots, de forma atrafegada i nerviosa.

-I us penseu que els profes es creuran això dels mafiosos? -diu la Salima amb sornegueria.-Ja us podeu pensar una excusa millor!

Li juren i prometen que la història és certa. Però cada vegada s'adonen més que la Salima té raó: els professors no s'ho creuran. Estan perduts.

-No estem perduts; només cal que aportem proves- diu la Chaima.

-Quines proves? -exclama la Lamiae

-Atrapem els mafiosos!-diu la Chaima amb un somriure picaresc.

-Tu estàs boja!- xiscla la Sanaà- encara no n'has tingut prou de traficants i mafiosos ?

-No us espanteu- diu la Chaimae- tinc un pla: prop d'aquí hi ha uns túnels en forma de laberint que es van construir a l'Edat Mitjana per comunicar el castell amb el monestir. Jo hi venia a jugar de petita amb els meus germans. Hi ha un sol camí que porta a la sortida, i jo el conec. Els altres tenen forma d'espiral i surten al penya-segat molts metres per damunt del mar. També hi ha una espiral que va cap a l'interior i al final hi ha un niu de serpents.

-Ahhhh!-xiscla la Sanaà-fins aquí podíem arribar!, no pretendreu que jo entri en aquest cau de rates i em trobi amb una fastigosa serp? Vull anar a casa!

-Tranquil·la, que jo et protegiré- li diu en Moha.

-Jo sóc campiona d'atletisme- diu l'Adeline- si voleu puc fer d'esquer i portar-los fins al laberint, després tu Chaima m'acompanyes fins a la sortida i als mafiosos els deixem tancats a dins del laberint.

-Genial!, hem de fer 4 grups- proposa la Salima- la Naima i jo anirem a buscar els profes i la policia perquè vinguin a detenir-los ràpidament. En Moha, la Lamiae i en Luís es queden a la porta d'entrada per tapar-la quan els traficants siguin a dins. La Chaima i l'Adeline faran d'esquer, i l'Abdelilah, la Zineb i la Fabiola aniran a la porta de sortida per tapar-la quan hagin sortit les nostres companyes.

-I jo?- pregunta la Sanaà

-Tu, nena, com que et poses histèrica millor que vinguis amb nosaltres a cercar els profes, perquè encara ens aixafaries els plans. Som-hi!- diu la Salima.

Tots es posen a les seves posicions i l'acció transcorre com l'havien planejada. L'Adeline corre tant que els mafiosos no poden atrapar-la, i un cop dins el laberint, ves a saber per on s'han posat, però no surten per l'altra banda.

Tots estan pendents que arribin aviat els reforços i no gosen celebrar l'èxit. Fins i tot mantenen la respiració per contenir la tensió i el nerviosisme. De sobte senten un crit.

-Ja som aquí!- és la Sanaà, que avisa de l'arribada. Mai s'havien alegrat tant de sentir els seus xiscles. Tots estan tan contents que també es posen a saltar i cridar.

-Vaja...quina aventura!- diu la profesora de mates- amb posat sever- i ara què haurem de fer amb vosaltres?

Per un moment el cor els fa un salt. Com és possible! Igualment els castigaran?

-Bé...ja m'ho he pensat...-diu amb posat pensarós la professora- us poso un excel·lent de mates a tots aquest trimestre!

Tots s'abracen i salten de joia, felicitant-se els uns als altres. Una malifeta ha esdevingut una gesta eroica, i les matemàtiques n'han estat còmplices. Segur que d'ara endavant tots donarem la seva justa importància a les mates, molt sovint menystingudes per la seva aparent dificultat.

LEMA: Els falcons